

Tijdens de laatste jaren van zijn leven ging zijn gezondheid langzaam achteruit. Hij leed aan een toenemende lichamelijke verzwakking, die samenging met vlagen van zwaarvoedigheid en levensangst. Onvermijdelijk leed zijn literaire bedrijvigheid hieronder. Niettemin is hij zo lang mogelijk verder gegaan met zijn medewerking, vooral i.v.m. filmaangelegenheden, aan verscheidene bladen. Vooral na het overlijden van zijn moeder kwelde hem meer en meer het gevoel dat alles nutteloos was. Die tragische levensbeschouwing, die hem geestelijk en lichamelijk uitputte, is hem noodlottig geworden. Toen hij zich op de middag van 9 aug. 1978 in zijn schrijfkamer teruggetrokken had om even uit te rusten, heeft zijn hart het begeven.

Portretten en archief van en over D. zijn in het bezit van de familie en het AMVC te Antwerpen.

Lit. : R. F. LISSENS, *Rien que l'homme. Aspects du roman flamand contemporain*. Brussel, 1944 ; — J. SCHEPENS, *Johan Daisne, de dichter*. Antwerpen, 1946 ; — FR. CLOSSET, *Johan Daisne, dichter, prozaschrijver, dramaturg, essayist*, in : *Ts. voor levende talen*. Brussel, 1954 ; — ID., *Johan Daisne, poëte, romancier, dramaturge, essayiste flamand*. Brussel, 1954 ; — R. LANCKROCK, *Johan Daisne*. Antwerpen, 1956 ; — B. KEMP, *Johan Daisnes heilsleer*, in : *Streven*. Leuven-Amsterdam, 1960 ; — *Pan. Oostvlaams bulletin voor letteren en kunst*. Nummer gewijd aan Johan Daisne. Gent, januari 1961 ; — G. HERMANOWSKI, *Die Stimme des schwarzen Löwen. Geschichte des flämischen Romans*. Starnberg, 1961 ; — Zivojin N. TODOROVIC : *Rec imaju pisci sveta*. Kragujevac (Joegoslavië), 1962 ; — J. WEISGERBER, *Formes et domaines du roman flamand (1927-60)*. Brussel, 1963 ; — G. HERMANOWSKI, *Die moderne flämische Literatur*. Bern-München, 1963 ; — H. PLARD, *Sur la „filmaticque“ de Johan Daisne. Etudes germaniques*. Parijs, 1964 ; — J. WEISGERBER, *Aspects van de Vlaamse roman 1927-60*. Amsterdam, 1964 ; — A. DEMEDTS, *Johan Daisne*. Brugge, 1967 ; — F. P. HUYGENS, *Johan Daisne. Writing in Holland and Flanders*. Amsterdam, juli 1972 ; — *Getuigenis*, algemeen cultureel tijdschrift. Johan Daisne zestig. Gent, 1972 ; — B. KEMP, *Johan Daisne*. Antwerpen, 1974 ; — J. FLORQUIN, *Ten huize van ... 10*. Leuven, 1974 ; — F. BORDEWIJK, e.a. *Johan Daisne. Profielreeks*. Brussel en Den Haag 1974 ; — Johan Daisne, een terugblik, in : extra-nummer van *Yang*, Gent, 1978.

André DEMEDTS

DANIELS, André-Louis, architect.

Geboren te Oostende op 4 mei 1883 als zoon van Auguste en Stéphanie Stubbe. Gehuwd

met Alice Franco (1893-1976). D. overleed te Oostende op 5 dec. 1976 en werd begraven op de begraafplaats Stuiverstraat aldaar. D. was een nakomeling van Edouard Dubar, lithograaf en marineschilder in het 19de-eeuwse Oostende.

Samen met Charles Pil en Gustaaf Vandamme was D. één der belangrijkste bouwmeesters te Oostende tijdens de eerste helft van de 20ste eeuw. Zijn opleiding tot architect genoot D. omstreeks 1900-1904. Nadien vestigde hij zich in zijn geboortestad in de Kapellestraat 31.

In die periode was Oostende als badstad in volle bloei en kende het drukke bouwcampagnes voor villa's en hotels. Tot D.' vroegste verwezenlijkingen (1906-1907) behoorden de villa's te Bredene : *L'Aube* en *Les Alouettes*. De opsomming van gebouwen en meer bepaald van woonhuizen, villa's, hotels die D. te Oostende en elders bouwde, vormt een lange lijst.

Alleen de meest merkwaardige verwezenlijkingen kunnen hier genoemd worden : — *Hoekhuis Dr. L. Colensstraat* — *Euphr. Beernaertstraat* — *Rogierlaan 24* ; *Excelsia Palace*, een grandioos hotelgebouw (*Hoek A. Buylstraat-Vlaanderenstraat*) waarin reeds gewapend beton werd gebruikt ; *De Bolle*, Slijkenssteenweg ; *Prinses Clementinasquare 58* (zijn eigen stijlvolle woonhuis) ; het *Majestic Hotel* op de Zeedijk. Al deze gebouwen waren in neostijlen of in eclectische stijlen ontworpen.

In 1929 ontwierp D. samen met de Franse architecten Bard, Flegenheimer en Garella de plannen voor de *Thermae*, het Thermaal Instituut en hotel, dat deels tegen, deels op de Kon. Galerijen aan de Oostendse Zeedijk werd opgetrokken en in 1933 werd ingehuldigd. In dit gebouw valt een curieuze vermenging van bombastisch eclecticisme (exterieur) op met een erg verfijnd art-déco-concept (interieur).

Ook bij de architecturale uitbouw van badplaatsen aan de Westkust en van De Haan was D. heel nauw betrokken. Van 19 mei tot 20 dec. 1940 zetelde D. in de Oostendse gemeenteraad, waarna hij door de Duitse bezetter in de gevangenis van Sint-Gillis werd opgesloten. Na de oorlog diende D. nog een project in voor de wederopbouw van het vernielde Oost-

endse Kursaal, een streng zakelijk bouw-
werk met belangrijke torenconstructie ;
uiteindelijk werd het project Stijnen-Vié-
rin aangenomen. Na ca. 1960 tekende hij
de plannen van een groep van 36 sociale
woningen, bekend als *Oostendse Haard*.
De laatste jaren van zijn leven leefde D.
eerder teruggetrokken. Na de dood van
zijn vrouw nam hij zijn intrek in een
bejaardentehuis met standing. Hij deed
zijn compleet archief van de hand : plan-
nen en een uitgebreid fotoarchief van zijn
eigen verwezenlijkingen zijn nu over vele
privé-verzamelaars en de Heemkring „Ter
Cuere” van Bredene verspreid.

Bij het overlopen van D.' totale oeuvre
blijkt hoezeer hij zich wist aan te passen
aan de snel veranderende esthetische
opvattingen en de nieuwe bouwtechnie-
ken. In tegenstelling tot vele architecten
van zijn generatie (de laatste van vóór
1914-1918) verstarde D. niet in het uitge-
holde academisme van kort vóór 1914.
Na de eerste wereldoorlog hanteerde hij
vakkundig de nieuwe, meer zakelijk-
streng gerichte bouwstijlen.

D. was lid van tal van culturele verenigin-
gen te Oostende, o.a. de *Cercle Littéraire*,
waarvan hij het voorzitterschap waar-
nam. Met J. Ensor onderhield hij nauwe
vriendschapsbanden ; verder was hij een
mecenas van tal van lokale kunstenaars,
zoals Jan de Clerck.

Van D. zijn tal van portretfoto's bekend ;
hij komt ook voor op de groepsfoto van de
Oostendse gemeenteraad van 1940 (foto
M. Antony). Deze is gereproduceerd in Y.
Vyncke, *Kent u ze nog, de Oostende-
naars ?* (Zaltbommel, 1975).

Vele van de door hem ontworpen gebou-
wen zijn te zien op prentkaarten en af-
gedrukt in een ander werk van dezelfde
auteur : *Oostende in oude prentkaarten*
(Zaltbommel, 1971 en 1981).

Lit. : C. LOONTIENS, Ostende monumentale et
pittoresque, Oostende, s.d. ; — *Het Kustblad*, nr. van
8 sept. 1946 ; — Oostende herbouwt. Oostende
(Gemeentebestuur), 1952 ; — N. HOSTYN, Archi-
tect André Daniels, in : *De Plate*, jan. 1977, 12-13.

Norbert HOSTYN

DELEPIERRE, Joseph Octave, advocaat
(1824), archivaris van de provincie West-

Vlaanderen (1837), bibliothecaris te
Brugge (1838), secretaris van het Belgisch
gezantschap te Londen (1843) en Belgisch
consul te Londen (1849).

Geboren te Brugge op 12 maart 1802 als enig
kind uit het huwelijk van Chrysostome Joseph
(Fromelles, Dép. du Nord, Fr., 1763-St.-
Michiels-Brugge 1825) en Dame Marie-Claire
Caroline de Peneranda (Antwerpen 1773-
Brugge 1838). D. overleed te Londen op 18
aug. 1879 en werd aldaar begraven op het
kerkhof van Highgate. D. huwde op 10 sept.
1828 te Brugge met de Engelse Emily Napier
(Colombo, Ceylon 1809-Londen 1848). Zij
was de zuster van Lord Napier of Magdala. Te
Londen huwde D. na de dood van Emily in de
jaren 1850 met Charlotte, de weduwe van
kapitein Charles Jasper Trower. Dit huwelijk
bleef kinderloos. Uit het eerste huwelijk
werden geboren : Susanne (†Londen 1848) en
Cornélie (Brugge 1828-Hampton-on-Thames,
Eng. 1908). Deze laatste was getrouwd met
Nicholaas Trübner (Heidelberg 1817-Londen
1884). Hun enig kind, Emily Octave Caroline
(Londen 1865-Londen 1908), trouwde met
Arthur Christie Crawford (°1859). Zij hadden
twee kinderen, Claude Nicholas (°1895-1918)
en Claire (°Londen 1890). Deze Claire Christie
Crawford was de laatste afstammeling van D.

In 1824 behaalde D. het diploma van
doctor in de rechten aan de Gentse Rijks-
universiteit. Hij vestigde zich als advocaat
te Brugge maar oefende blijkbaar zonder
veel enthousiasme dit beroep uit. In de
naklank van zijn studententijd en onder
invloed van de internationale gebeurtenis-
sen werd hij aangetrokken tot de ge-
schiedschrijving. Geïnspireerd door zijn
studievriend en stadsgenoot Jules van
Praet gaf D. samen met zijn collega Jan
Perneel op de vooravond van de septem-
berrevolutie 1830 in Franse vertaling de
volledige tekst uit van de Latijnse kroniek
van Galbert van Brugge, *Histoire du
Règne de Charles-le-Bon*. Voor het eerst
werd deze kroniek niet langer gepresen-
teerd als het relaas van een heiligenleven,
maar als een wetenschappelijke histori-
sche bron. Het belang van deze opmerke-
lijke publikatie ging echter verloren in het
tumult van de revolutieperiode. Sedert
1831 werkte D. als hulpbibliothecaris in
de Brugse stadsbibliotheek bij Pierre-
Jacques Scourion. Onder leiding van deze
laatste, groot bibliofiel en erudiet, en door